

BEKÖSZÖNTŐ

A SIKLÓSI KATOLIKUS PLÉBÁNIA TÁJÉKOZTATÓJA

„Sír szélén sírva” – egy őszinte gondolat Halottak napjára, Szentek között

„Nagy az én szomorúságom és szüntelen a szívem fájdalma” – sóhajt fel őszintén Pál apostol, amikor a római híveknek írt levelében (Róm 9,1-5) a népe iránti együttérzéséről ír. Pál szomorú és megvallja a szomorúságát.

A Népek Apostola tanulta és megtanulta ezt az őszinteséget Jézustól, aki föltárta szívét az övéi előtt. Valójában azért jött, hogy megtanítsa bennünket a szívére, ahol az ő Atyja lakik. Aki látja ezt a szívet, annak útja van az atyai házhoz, aki őt így látja, egyúttal az Atyát is látja, ahogy maga Jézus szól erről Fülöpnek (Jn 14,9).

Jézus életének egyik kitüntetett pillanatát, a szomorúsága megtapasztalását éppen János lesi el, méghozzá Jézus magán-barátságában. Lázárra gondolok, Jézus barátjára. Titokzatos ez a barátság, a két leánytestvér szinte esetlegesen kapcsolódik hozzá, öccsük-bátyjuk barátságán keresztül.

Nem is találkozik a két barát egymással az evangélium lapjain, ám Jézus szívét és érzelmeit páratlan erővel tárja fel éppen a szomorúság és a fájdalom. „Hová tettétek?” - kérdi a leánytestvérekről, amit így is érthetünk: „Hová temettétek?”.

„Könnyes” ez a kérdés. Megtörik Jézus hangja, mert a lábához boruló Mária szavai nyomán és könnyei láttán, lelke mélyéig megrendül. Ebben a megrendültségében hangzik el a kérdése, „Hová tettétek?”, majd a készséges ajánkozás: Jöjj, Uram, és nézd meg”.

Ekkor halljuk az Írás egyik legszívhezszólóbb kijelentését: „Akkor Jézus könnyekre fakadt” (Jn 11,35). A Feltámadás sír. Az sír, aki maga az Út, az Igazság és az Élet. Az sír, aki egy velünk, aki tudja mi lakik a szívünkben. Most azért sír, hogy mi is tudjuk, mi lakik az övében.

János, a szeretett tanítvány az evangéliumában kivezet bennünket a temetőbe. A sírok között ott áll az Üdvözítő. Egyedül, barátja nélkül. Még mindig mélyen megindultan. Itt be is hunyhatjuk a szemünket, hadd lásson csak a szívünk, hiszen „jól csak a szívünkkel látunk”.

Ennek a személyes családi és baráti történetnek vannak külső megfigyelői is. Róluk így ír János: „Így sok zsidó jött Máriához és Mártához, hogy vigasztalják őket testvérük miatt”. A részvét, az együttérzés és a vigasztalás szándéka viszi őket a leánytestvérekhez. Mint egy sorstragédia kórusa, ott vannak a háttérben. Mindent látnak és hallanak. Férfiak, akik azt látják és hallják, hogy Jézus, ez a názáreti férfi, ez a kemény és erős kézfogású ácsember, elsírja magát.

Nem asszonyok, nem mélyérzésű nők, hanem éppen férfiak lesznek a helyzet kiértékelői. Megállapításuk Szentlélek-aláírta, lepecsételt kinyilatkoztatás: „Nézzétek, mennyire szerette őt!” (Jn 11,37).

Az Atya küldötte és Egyetlene, az emberré lett Isten Fia egy temetőben! És sír! Nem szól egy szót sem, nem tesz semmit most mások számára, sem rendeset, sem rendkívülit. Nem szól egy szót sem, mert ő maga a Szó, a Logosz, az örök Verbum, melyből mintegy előre előrejön az, ami majd később, egy temető szélén, a Koponyák hegyén ugyancsak nem kerül el János szemét: „Sír” – szól itt, „víz folyik ki belőle” – szól amott..

Halottak napján, amikor a Lázárjaink, vagyis barátaink-testvéreink-szüleink napján kimegyünk a temetőbe, akkor már a puszta kivonulással megvalljuk azt, amiről Pál szól: Szomorú és megvallja szomorúságát. Ahogy Jézus. Nem sokkal a temetői történet után a görögöldi-hellén zarándokok előtt, immár az Atyja felé fordulva, újabb vallomást tesz: „Most mélyen megrendült a lelkem. Mit is mondjak..., Atyám?” (Jn 12,27).

Halottak napja ennek az őszinteségnek a napja. Rájuk, hiányukra gondolva, a szív csendes, befelé elsírt beszéde. Az Isten biztos érti. A szereteteink is. Talán, akik körülöttünk állnak, ők is. És így, együtt kimenve, megállva, kicsi mécsessel, szál virággal, úgy ismerjük fel egymást, messziről jött idegenként, mint soha máskor, az év egyetlen más ünnepén sem, amikor csak azt motyogjuk némán magunknak: Nézd csak, ezek itt hogy szeretnek! Lám, a mi drága halottaink, hát nem szóra bírnak bennünket. Látja az Isten, és szereti az Isten ezt a fájdalmas, szomorú és őszinte napot, melyen érzik és értik egymást az emberek szívei.

El Camino del Norte

El camino spanyolul annyit jelent: az út. El Camino de Santiago: az Út, amely Santiago-ba vezet. Santiago de Compostela a világ harmadik legnagyobb zarándokhelye a Szentföld és Róma után. Itt őrzik Szent Jakab apostol földi maradványait. A középkor óta zarándokok százezrei gyalogoltak és gyalognak el a katedrálisba. Több zarándokút vezet Santiagoba. Napjainkban a legismertebb és legnépszerűbb a Francia út, mely Saint Jean Pied de Port-ból indul, majd átkelve a Pireneusokon, Pamplonán, Burgoson, León-on át vezet Santiagoba. A Via de la Plata, az Ezüst út Dél-Spanyolországból, Sevilla-ból indul, az Északi út Spanyolország északi partvonalán, a Kantábriai öböl mentén halad Irúntól Santiagoig. Ez a három leghosszabb út, de még jó néhány rövidebb út is vezet Santiagoba: a Primitivo, az Inglese, a Camino de Madrid, a Portugál út. A zarándoklat nem ér véget Santiagóban. Sokan folytatják az utat a Santiago-tól három napi járóföldre fekvő Muxia-ig. Az Atlanti-óceán partján áll egy parányi templom, előtte hatalmas sziklák, és a Szűzanya kőbarkája. A hagyomány szerint a Szűzanya azon a bárkán érkezett, és itt buzdította Jakabot a hit terjesztésére. A zarándoklat Muxiából tovább folytatódik Finisterrába, mely a középkorban ismert világ végét jelenti. A régi korok zarándokai a szirt szikláin elégették a ruháikat, majd megnézték a naplementét.

Az Út a bizalomról szól... Egy vadidegen országban rábírod magad a sárga nyilakra, fésűkagylókra, és ők vezetnek sok száz kilométeren át. Néha elveszíted a jelet, de mindig van valaki, aki visszavezet a helyes útra. Néha letéritek róla segítőkész emberek, ellentmondást nem tűrve terelnek át egy rövidebb útra. Aggódsz, mert le kell térned a jelzett útról, de megbízol az öreg spanyol bácsiban, mert tudod, hogy jót akar... Aztán újra meglátod a jelet és rájössz, hogy soha nem kell aggódnod, mert vigyáznak rád! Néha előfordul, hogy vicces kedvű emberek átfestik, vagy a felismerhetlenségig tönkreteszik a nyilakat. Ilyenkor úttalan utakon bolyongsz, vagy tanácstalanul ácsorogsz a kereszteződésben, de már tudod, hogy NEM KELL AGGÓDNOD, mert a segítség érkezik! Néha egy-egy faluban alig van jelzés, vagy rossz irányba vezet, ilyenkor sok kilométerrel a lábaddban, fáradtan, tikkadtan róvod az utcákat, ameddig nem találsz valakit, aki elmagyarázza, hogy merre van a szállás... Túl pár száz kilométeren már olyan rutinod van, hogy észreveszed a házfalon, kerítésen, nedves kövön, a bozótban, szalagkorláton, KRESZ-tábla hátulján a sárga nyilat, bármilyen halvány legyen is!... A bizalom egy másik megnyilvánulása, amikor idegen emberek befogadnak egy éjszakára az otthonukba. Kedves szóval, vacsorával várnak, mindent elkövetnek, hogy felfrissülj az egész napos gyaloglás után. Együtt énekelsz velük a családi kápolnájukban, közben a könnyeid potyognak a rád szakadó gyönyörűségtől... Ők a zarándokfogadók, a hospitalera-k és hospitalero-k, akik arra tették fel az életüket, hogy segítsék a zarándokokat. Egy-egy ilyen helyen eltöltött éjszaka után testben-lélekben felfrissülten vágsz neki az Útnak...

Ezen a nyáron a lányaimmal mi is átértük ezt a csodát. Az Északi úton, a Camino del Norte-n gyalogoltunk végig Bilbao-tól Santiago de Composteláig, majd a világ végén fejeztük be a zarándoklatot. Hogy miért a Norte-n? Amikor megfogalmazódott az elhatározás bennünk, elkezdtük a lehetőségeket nézegetni. Mint a modern kor zarándokai, mi is a világhálóról gyűjtöttük az információkat. Az első képeken, amelyek a szemünk elé kerültek csodás ösvényt láttunk magasan egy hegyoldalon, alatta kékllett a tenger. Azonnal éreztük, hogy erre kell mennünk! Az Út megszólított!...

A felkészülés másfél évig tartott. Lélekben nagyon hamar készen álltunk, már alig vártuk, hogy múltjanak a hónapok... A fizikai felkészülés kicsit akadozott, mindhármunknak kevés ideje volt gyalogolni. A felszerelés, hátizsákok, bakancsok, túrazoknik, a repülőjegyek beszerzése mind egy-egy apró csodával ért fel: mindig pont ott, pont akkor fogtunk ki hatalmas emedményeket, amikor éppen szükség volt rá. Annyira simán ment minden!... Akkor már teljesen biztosak voltunk benne, hogy jó úton járunk...

Aztán eljött a várva-várt nap! Este szállt le a gépünk Madridban, onnan éjszakai busszal utaztunk Bilbao-ba. Nem Irúnból kezdtük a gyaloglást, mert az a plusz 160 kilométer nem fért volna bele az időnkbe. Hajnali hatkor a Bilbao-i buszpályaudvaron feltornáztuk a zsákokat a hátunkra és elindultunk... egy irányba, aztán egy másikba, míg végül Anna felfedezte az első sárga nyilat egy lámpaoszlop tövére festve. Innentől a sárga nyilak és a fésűkagylók vezettek végig az Úton Baszkföldön, Kantábián és Asztúrián át a csodás, ködös Galíciába. Sokszor elvétettük a jelzést, főleg az elején. Kapaszkodtunk fel sűrű erdőben egy vízmosáson szakadó esőben, majd ugyanott vissza hömpölygő áradatban a síkos köveken, bolyongtunk hegytetőn, víznyelők között szintén szakadó esőben miközben sasok köröztek a fejünk fölött, baktattunk országúton, hegynek fel, völgynek le potya kilométereken át, kóvályogtunk nagy városokban a jelet keresve... Az Északi út gyönyörű. Kevés vízszintes szakasza van, 800-1000 méteres szintkülönbségeket kellett naponta leküzdenünk. Három hétig a tengerpart közelében gyalogoltunk a parti főnyen mezítláb, magasan a tenger fölötti sziklákon, erdőkön, mezőkön, legelőkön, mikor mi adódott éppen. Észak-Spanyolországban csodásan ötvöződik a tengerparti és a hegyvidéki táj, hangulat... Néha Dalmáciában, máskor inkább Erdélyben éreztük magunkat a mély patak völgyek mohos szikláin között, a tölgyerdőkben, legelőkön, kaszálókon. Asztúriában megjelentek az eukaliptuszfák, Galíciában mintha Tündérországba csöppentünk volna: végig csodás, égis éri eukaliptusz-erdőkben sétáltunk sejtelmes ködben, félhomályban. Se falut, se élőlényt nem láttunk magunk körül egész nap. Néha azt vártuk, hogy mikor libben elénk egy tündér vagy kobold a fák közül, de csak a madarak dala kísért hosszú kilométereken át. Az Út megszámlálhatatlan ajándéka közül egyik a magány volt. Korán indultunk, gyorsak voltunk, és a reggeli búcsúzás, a „Buen camino” után csak délután, a szálláson láttuk újra egymást zarándoktársainkkal. Nagyon szerettünk hármasan gyalogolni. Sokat beszélgettünk, sokat hallgattunk, sokat nevtünk... Megkaptuk azt az ajándékot, hogy a világ legtermészetesebb dolgaként éltünk meg mindent, amit az Út elénk tett: szakadó esőt, sarat, hideget, ködöt, perzselő napsütést (ezt szerencsére igen száken mérte), lábfájást, vállfájást, éhséget... Tudtuk, hogy a leghosszabb út is véget ér egyszer, és mi ledobhatjuk a zsákot a hátunkról, lehúzzhatjuk a bakancsot végre... Ajándékba kaptuk minden nap a gyönyörű tájat, a tengerpartot, hegyeket, völgyeket, a sok-sok hortenziát, az illatos eukaliptusz-erdőket, a párát, napsugarat, megannyi csodáját teremtett világunknak... Volt időnk mindent észrevenni, gyönyörködni, hálát adni... Végig Isten tenyerén...

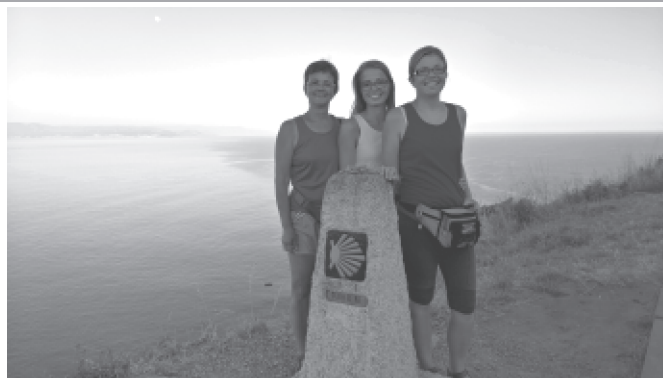
Négy hét és 705 legyalogolt kilométer után érkeztünk meg Santiago de Compostelába. Azonnal rabul ejtett a katedrális, a város, mely állandó örömmámorban úszik. Folyamatosan érkeznek a zarándokok, énekelnek, táncolnak, egymás nyakába borulnak.... A déli zarándokmisén zengett az orgona, lengett a hatalmas füstölő, a Botafumero. Négy hét minden fájdalma, fáradtsága, nehéz pillanata elillant, nem maradt más, csak az öröm és a hála!...

Santiago után busszal folytattuk az utunkat Muxiába, mert kevés napunk maradt a repülő indulásáig. Utolsó gyaloglós napunkon egy alapos eltévedéssel, harminchét kilométerrel és csaknem tizenegy úton eltöltött órával a hátunk mögött érkeztünk meg Finisterra-ba. Kiültünk a „világvége” szikláira, és onnan néztük végig, ahogy a Nap eltűnik az Atlanti-óceánban.

Hogy mit adott az Út nekünk? Minden nap apró „csodákat”, amelyekre éppen ott és akkor szükségünk volt (terített asztal egy üres gyomorral végiggyalogolt nap után, szárítógép a szálláson mikor már nem volt száraz ruhánk, ajándékba kapott útikönyv, valaki a semmi közepén, amikor éppen nem találtuk az utat, hétköznapi apróságok mint szappan a mosdóban, ruhacsipesz, befőttes gumi... és gumicukor este a szálláson, amikor egész nap arról ábrándoztunk gyaloglás közben...) Hatalmas erőt kaptunk, tartást és önbizalmat. Megtanultuk, hogy nem kell félni, mert vigyáznak ránk. Megtapasztaltuk, hogy mindig jön a segítség, ha szükségünk van rá. Ha nem jön, az azért van, mert egyedül is meg tudjuk oldani... Már tudjuk, hogy végtelen tartalékaink vannak, hogy bármire képesek vagyunk, és hogy semmi nem történik ok nélkül!

Az Út legnagyobb tanulsága számunkra, hogy **MINDIG VAN TOVÁBB!**

Dr. Szénás-Máthé Katalin

Hirdetés

Már 13 éve, hogy Advent 1 vasárnapja előtti szombaton, közös áhítat, igehirdetés keretében gyűjtjük meg a város számára az első adventi gyertyát.

Ebben az évben, ez az alkalom, november 26-án szombaton, 14 órakor lesz a volt pártház (ma Szolgáltatóház) előtt álló fakeresztnél.

Hívunk és várunk mindenkit!

A cserkészcsapat nevében: Tóth János cspk

**A PLÉBÁNIA IRODA NYITVATARTÁSA -ÁTMENETILEG -AZ ALÁBBIK SZERINT VÁLTOZIK
2016. NOVEMBER 14-TŐL.**

HÉTFŐ	10 ÓRÁTÓL-12 ÓRÁIG
KEDD	NEM TART NYITVA AZ IRODA.
SZERDA	16 ÓRÁTÓL- 18 ÓRÁIG
CSÜTÖRTÖK	10 ÓRÁTÓL-12 ÓRÁIG
PÉNTEK	10 ÓRÁTÓL-12 ÓRÁIG

Legutóbb októberben volt országos templomi gyűjtés egyházunkban. A Missziós gyűjtés eredménye 22 000 azaz huszonkétezer forint lett. A nagylelkű adományokat a Gondviselés ezerszeresen fizesse meg!

Dohány Zoltán plébános

Novemberi programjaink:

November 1. Kedd Mindenszentek Főünnep	16 óra Szentmise a katolikus temetőben.
November 2. Szerda Halottak napja	15 óra Szentmise Nagytótfaluban.
November 3. Csütörtök	6 óra Szentmise az Oltáriszentség tiszteletére. 24 órás szentségimádás. 18 óra A Házasság Hétvége elhunytjaiért.
November 4. Péntek	6 óra Litánia és szentségbetétel. 18 óra Szentmise rózsafüzér társulat élő és elhunyt tagjaiért.
November 5. Szombat	14 óra Imaóra a templomban. 15 óra Szentmise a Fatimiai Szűzanya tiszteletére. A szentmise után agapé a sekrestyében.
November 6. Vasárnap	15 óra Szentmise Kisharsányban. 16 óra 30 Rózsafüzér titokcsere és szentségimádás.
November 9. Szerda	18 óra 45 perc Bibliaóra a plébánián.
November 11. Péntek	18 óra Szentmise elhunyt testvéreinkért.
November 13. Vasárnap	14 óra Szentmise Nagytótfaluban. 15 óra 15 perc Vasárnapi Iskola a templomban. 16 óra Gyerekmise. 19 óra A Katekumen csoport találkozója a plébánián.
November 14. Hétfő	19 óra Felnőtt hittan a plébánián.
November 16. Szerda	18 óra 45 perc Filmvetítés a plébánián.
November 17. Csütörtök	18 óra Szentmise elhunyt testvéreinkért.
November 18. Péntek	18 óra 45 perc Bibliaóra a plébánián.
November 23. Szerda	18 óra Szentmise elhunyt testvéreinkért.
November 25. Péntek	10 órától -12 óráig Nikodémus óra a templomban.
November 26. Szombat	15 óra 30 perc Imaóra a templomban.
November 27. Vasárnap	15 óra Szentmise Kistapolcán.
November 30. Szerda	19 óra Felnőtt hittan a plébánián.

Aki a temetőt ájtatos lélekkel látogatja és legalább lélekben imádkozik a megholtakért, november 1-8-ig mindennap teljes bűcsút nyerhet. Feltételek: gyónás, áldozás, imádság a pápa szándékára. Az év többi napján részleges bűcsút lehet nyerni a temető meglátogatásakor. Akik halottak napján (vagyis az azt megelőző nap delétől a halottak napját követő éjfélig) meglátogatnak egy templomot vagy nyilvános kápolnát, teljes bűcsút nyerhetnek a szokott feltételekkel. A látogatáskor egy Miatyánkot és egy Hiszekegyet kell imádkozni. Ez a bűcsú elnyerhető a megelőző vagy következő vasárnapon és Mindenszentek ünnepén is.

Novemberi imaszándékok:

Egyetemes: Hogy azok az országok, akik üldözöttek és menekültek nagy számát fogadják be, segítséget kapjanak szolidáris tevékenységükhöz.

Evangelizációs: Hogy a plébániákon a papok és laikusok együttműködjenek a közösség szolgálatában, anélkül, hogy az elbátortalanodás kísértésének engednének.

